

11. december 2013

Forsyningsikkerhedsafgift koster forbrugerne over en halv milliard kr. mere end nødvendigt

Notatet viser, at regeringens forslag til udmøntning af forsyningsikkerhedsafgiften (populært kaldet "brændeafgiften") er en samfundsøkonomisk meget dyr måde at øge beskatningen på. Forsyningsikkerhedsafgiften vil således koste skatteyderne væsentligt mere, end hvis man f.eks. anvendte en indkomstskat i stedet for højere afgifter på fossile brændsler til at skaffe samme provenu (2,2 mia.kr. i 2020). Det såkaldte forvriddningstab kunne begrænses til 0,1 mia. kr. mod 0,7 mia. kr. - dvs. spare skatteyderne for over 0,5 mia. kr.

Forsyningsikkerhedsafgiften kan ikke begrundes med Danmarks forsyningsikkerhed og indføres derfor primært for at skaffe ekstra provenu til staten.

Omkostningen ved forsyningsikkerhedsafgiften bæres af almindelige forbrugere og de mindre energitunge virksomheder, mens afgifterne for de energitunge såkaldte procesvirksomheder reduceres. Men også virksomheder, som ligger lige under proceskravene, får markante stigninger. Afgiften vil skærpe nogle af energipolitikens dilemmaer mellem meget ambitiøse politiske mål, samfundsøkonomiske hensyn, virksomhedernes konkurrenceevne ved internationalt set meget høje afgifter og statens finanser.

Samtidig er der stort set ingen miljømæssige effekter. Afgiften giver et yderst begrænset bidrag til at sænke CO₂-udslippet (på ¼ mio. ton eller under ½ pct. af Danmarks udledninger), mens det går den forkerte vej i forhold til målet om større andel af vedvarende energi (VE) i energiforbruget. Det skyldes bl.a., at VE-brændsler pålægges en energiafgift, der er højere end for fossilt brændsel til proces. De samfundsøkonomiske omkostninger ved CO₂-reduktionen er op mod 2.500 kr./ton. Det er 30 gange den CO₂-kvotepris, regeringen forventer i 2020, og som angiver den generelle pris for at begrænse CO₂-udslippet. De meget høje omkostninger gør det dyrere end nødvendigt at nå de energipolitiske mål. Det kan ende med at reducere sandsynligheden for at nå dem, fordi vælgerne ikke vil være indstillet på at betale så høj en pris.

Dertil kommer, at der er meget store praktiske administrative problemer forbundet med forsyningsikkerhedsafgiften, således som det er kommet frem under høringen af regeringens forslag. Det indbefatter bl.a. besvær med at undgå at betale afgift af træ, som forbrugerne køber til helt andre formål end brænde. Desuden skal et stort antal virksomheder sætte sig ind i regelsættet.

Ifølge energiaftalen skal der i 2014 gennemføres en analyse af tilskuds- og afgiftssystemet for at sikre "de rette incitamenter til et grønt, omkostningseffektivt og fleksibelt energisystem". Forsyningsikkerhedsafgiften strider imod denne målsætning, og det anbefales derfor, at en eventuel udmøntning af afgiften som minimum afventer denne analyse. Provenutabet i den mellemliggende periode kan dækkes ved en nedsættelse af den grønne check.

Politiske målkonflikter

Målene i dansk energipolitik er i stigende grad i konflikt med hinanden:

- Der er række meget ambitiøse politiske mål om ikke blot at nedbringe CO₂-udledningen frem mod 2020, men også reducere energiforbruget og øge andelen af vedvarende energi for ultimativt at udfase anvendelsen af fossile energikilder i 2050. Disse mål er formuleret uafhængigt af omkostningerne ved at nå dem og indebærer derfor en risiko for at blive meget dyre for

samfundet. Regeringens Klimaplan fra august 2013 viser, at målene om uafhængighed af fossil energi foreløbig er prohibitivt dyre at nå ved kendt teknologi.

- Ved siden af de energipolitiske mål er der imidlertid også erklæret politisk ønske om at bevare konkurrenceevnen for danske virksomheder. Det modarbejdes dog af, at afgifterne på energiforbrug er væsentligt højere i Danmark end i andre EU-lande. Med Energifaftalen fra 2012 og aftalen om Vækstplan DK fra foråret nedsættes afgifterne derfor for de mest energitunge virksomheder (såkaldte procesvirksomheder), men afgifterne for husholdningerne og resten af erhvervslivet øges. Det gælder også for virksomheder, som ikke har glæde af proceslempelserne, fordi de ikke helt lever op til kravene, selv om energiregningen spiller en afgørende rolle for deres produktionsomkostninger og beskæftigelse.
- Energifaftalerne indeholder "forsyningssikkerhed" som målsætning. Forsyningssikkerhedsmålene har varieret fra mindre afhængighed af olie og gas fra ustabile regimer til mindre afhængighed af kul og senest (i lovforslaget om forsyningssikkerhedsafgiften) mindre afhængighed af visse former for vedvarende energi. Der foreligger hverken en klar, operativ definition af forsyningssikkerhed eller målelige "benefits", som kan vejes i forhold til omkostningerne.
- Endelig er energipolitikken belastet af fiskale mål. De fiskale mål er ikke mindst et resultat af, at faldende forbrug af fossil energi indbringer et lavere provenu fra afgifterne på fossile energikilder, herunder CO₂-afgifter. Det faldende provenu er ikke udtryk for, at energi vil blive billigere for forbrugerne. Afgifterne øger derimod den direkte omkostning per energienhed og udgifterne til at spare på fossil energi.

Forsyningssikkerhedsafgiften bidrager kun til visse mål, men på bekostning af andre af dem. Den samfundsøkonomisk for høje tilskyndelse til at anvende VE reduceres, og staten får ekstra indtægter. Men afgiftsspændet udvides mellem på den ene side husholdningerne og de fleste erhverv og på den anden side virksomheder omfattet af proceslempelser, og de samfundsøkonomiske omkostninger for fossilt brændsel til varme mv. stiger.

Meget uens energiafgifter

Dilemmaet i energipolitikken illustreres for det første ved, at den såkaldte procesenergi - dvs. forbrug af brændsler og el til meget energiintensive fremstillingsprocesser - tegnede sig for knap 45 pct. af forbruget af el og brændsler forud for energifaftalen i 2012, men under 20 pct. af afgifterne på energi. Husholdningerne og erhvervslivet i øvrigt tegnede sig derimod for godt 55 pct. af energiforbruget, men over 80 pct. af de samlede afgifter. Afgiftsbelastningen indeholder ud over de egentlige energiafgifter en række miljøafgifter relativt tæt knyttet til den faktiske forurening - der er medregnet afgifter på svovl og NO_x, samt CO₂ (men ikke CO₂-kvoter¹). Eksternaliteterne er dermed allerede prissat, før energiafgifterne kommer ind i billedet. Endvidere indgår det særlige PSO-bidrag, som el-kunderne betaler for at finansiere støtte til vindenergi mv.

Udover forbruget af brændsler og el består energiforbruget af brændstoffer til transport. Umiddelbart betaler husholdninger og erhverv samme afgifter af benzin og diesel, men oveni kommer registrerings- og ejeravgifter, som frem for alt hviler tungt på personbiler. Husholdningernes og erhvervenes personbiler tegner sig for den hårdest beskattede del af energiforbruget i Danmark.

Energiforbruget beskattes altså meget uensartet, og byrden er hårdest på dem, der bruger mindst energi.

For det andet kan afgifterne imidlertid også sammenholdes med afgiftsbelastningen i andre EU-lande. Ifølge Skatteministeriets opgørelse (baseret på 2011-regler) var afgiftsbelastningen mere end tre gange så

¹ De fleste kvoter uddeles endnu gratis, men koster dog virksomhederne på marginalen svarende til kvoteprisen.

høj for procesenergi i Danmark. For øvrig el og brændsel var den relative afgiftsbelastning i forhold til resten af EU endnu højere. Benzin og diesel beskattes derimod nogenlunde på niveau med andre lande, men registreringsafgiften på personbiler er væsentligt over andre landes afgifter.

Den høje afgiftsbelastning sammenlignet med andre EU-lande har betydet, at der navnlig har været fokus på de energiintensive erhvervs konkurrenceevne. Merbelastning kan få meget synlige resultater i form af udflytning og virksomhedslukninger.

Samfundsøkonomisk er der imidlertid ikke nødvendigvis lavere omkostninger ved høj beskatning af ikke-energiintensive erhverv og husholdninger i forhold til virksomheder med højt energiforbrug. Tværtimod tilsiger økonomisk teori, at afgifterne bør svare til de eksterne forureningsomkostninger og ikke falde med energiintensiteten. Produktions- og velfærdstabet er nok mindre synligt ved gradueret beskatning, men kan reelt være større end ved ensartet beskatning af alle.

Det illustreres af Skatteministeriets opgørelse af gevinsten for borgerne ved at nedsætte energiafgifterne med 1 kr. og finansiere nedsættelsen med en forhøjelse af indkomstbeskatningen med samme fordelingsprofil, jf. tabel 1. Beregningerne er altså udtryk for, hvor meget energiafgifterne forvrider mere end indkomstskatterne. Det er opgjort som henholdsvis forvriddingen inklusive afledte effekter på arbejdsudbudet og endelig inklusive skyggeprisen på faldende andel vedvarende energi (som givet målsætningen om øget VE-andel udløser et behov for kompenserende tilskud). Skyggeprisen er altså ikke udtryk for en egentlig eksternalitet, men for omkostningerne forbundet ved den politiske VE-målsætning.

Tabel 1. Relativ samfundsøkonomisk omkostning ved energiafgifter (indkomstskat = 1,0)*

	<i>Inkl. Arbejdsudbud</i>	<i>Inkl. arbejdsudbud og skyggepris for VE</i>
Rumvarme	1,59	1,22
Beskattet brændsel til proces	1,07	0,87
Ej beskattet brændsel til proces, ej kvotesektor	1,06	0,86
Ej beskattet brændsel til proces, kvotesektor	1,19	0,79
Alm. el i husholdninger**	1,32	1,30
El proces	1,24	1,16

* Gevinst for borgerne ved at sænke energiafgifterne 1 kr. finansieret ved 1 kr. i indkomstskat med samme fordelingsprofil

** Ekskl. nedslag for elvarme

Kilde: Skatteministeriet (marts 2011), Konkurrenceevnerapport - Energiafgift for erhverv og konkurrenceevne, p. 271

Det fremgår, at energiafgifterne forvrider mere end indkomstskatten. F.eks. er der en nettogevinst på 59 pct. ved at sænke afgiften på rumvarme og finansiere med højere indkomstskat, når forvriddingen af både forbrug og arbejdsudbud regnes med. Også for de øvrige energiafgifter er der en nettogevinst. For brændsel til proces er den 6-7 pct. Først når det forudsættes, at staten alternativt må give øget tilskud til VE for at nå de ambitiøse mål, er der et nettotab ved at omlægge fra energiafgifter vedrørende procesbrændsler til indkomstskat². Nettotabet er på 15-20 pct. Derimod er fortsat en gevinst ved at sænke afgifterne til rumvarme og el (navnlig til husholdninger) på 16-22 pct.

² Selve forvriddingsstabet er altså fortsat større ved energiafgifterne end ved indkomstskatten, men statsstøtten til VE optræder som en skyggepris.

Tabellen viser også, at der rent samfundsøkonomisk er et tab ved at omlægge energifgifterne fra de energiintensive til de ikke-energiintensive erhverv³. Til gengæld vil det som anført på meget synlige effekter på en række virksomheders konkurrenceevne og ville givetvis medføre udflytning. Udflytning kan medføre lækage af CO₂-udslip til andre lande, men der kan være lækage også fra ikke-energiintensivt forbrug⁴. F.eks. er el i høj grad produceret inden for kvotesektoren, og mindre fossilt elforbrug i Danmark har derfor ingen reel effekt herpå.

Forsyningssikkerhedsafgiften

Med forsyningssikkerhedsafgiften udvides spændet mellem energiintensive virksomheder på den ene side og husholdninger og ikke-energiintensive erhverv på den anden yderligere. De foreslåede afgiftssatser fremgår af tabel 2⁵. Som det ses, øges afgiften på fossilt brændsel til rumvarme med en tredjedel frem mod 2020, mens VE-brændsel til rumvarme bliver afgiftsbelagt for første gang. Derimod nedsættes de i forvejen lavere satser for el og fossilt brændsel til proces. VE-brændsel til rumvarme vil således blive dyrere end fossilt brændsel til proces. I 2020 vil afgiften på VE til varme være tre gange så høj som energifgifterne på fossilt brændsel til proces.

Tabel 2. Energifgifter ifølge forslaget om forsyningssikkerhedsafgift, Kr/GJ

	<i>Før FSA</i>	2014	2020
Fossilt brændsel til rumvarme	60,50	71,90	82,30
VE-brændsel til rumvarme	0,00	11,40	29,70
El til proces	9,70	3,60	0,10
Fossilt brændstof til proces	9,00	0,38	6,30

Kilde: Skatteministeriet (2013). Udkast til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet, lov om afgift af naturgas og bygas, lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., lov om energifgift af mineralolieprodukter m.v. og lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter (høringsudgave).

Af tabel 3 fremgår fordelingen af det umiddelbare provenu (i 2020). Af det samlede nettoprovenu på 4,4 mia. kr. (målt i forbrugerpriser), tegner husholdningerne sig for 4,2 mia. kr. Erhvervene tegner sig for 0,2 mia. kr., hvilket dækker over afgiftsstigninger på 1,0 mia. kr. og lempelser til proceserhvervene på 0,7 mia. kr.

Tabel 3. Provenu af forsyningssikkerhedsafgift, 2020 i 2014-forbrugerprisniveau

	<i>Umiddelbart Afgiftsprovener, mia.kr.</i>	<i>Umiddelbart Afgiftsprovener, pct.</i>
Husholdninger	4,2	94
Erhverv	1,0	22
Proceslempelser	-0,7	-17
I alt	4,4	100

Kilde: Skatteministeriet (2013) Udkast til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet, lov om afgift af naturgas og bygas, lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., lov om energifgift af mineralolieprodukter m.v. og lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter (høringsudgave)

³ Tabellen er endog beregnet under forudsætning af fuld gennemførelse af de forhøjelser af procesvirksomhedernes afgifter, som indgik i Forårspakke 2.0. De er imellem tiden blevet modificeret og medvirker til at reducere konkurrenceevneproblemet, men på bekostning af de relative samfundsøkonomiske omkostninger og skævvridningen mellem de energiintensive erhverv på den ene side og husholdninger og andre erhverv på den anden.

⁴ F.eks. er el i høj grad produceret inden for kvotesektoren, og mindre fossilt elforbrug i Danmark har derfor ingen reel effekt på udledningen i EU, uanset om der er tale om el til procesvirksomheder eller til andre.

⁵ Tabellen angiver de rene energifgifter - andre afgifter på emissioner mv. kommer oveni.

Provenuet er opgjort før adfærd og tilbageløb. Det er opgjort således tilnærmelsesvist udtryk for den økonomiske belastning for skatteyderne⁶. Forskellen mellem statens provenu efter adfærd og den økonomiske belastning for borgerne er dermed udtryk for forvriddingsomkostningen. Groft sagt svarer provenutabet ved adfærdsvirkningen altså til forvriddningen.

De samlede adfærdsændringer er opgjort til 920 mio. kr. (i faktorpriser i 2014-niveau i 2020) alene som følge af ændret adfærd på energiområdet, hvortil kommer 150 mio. kr. i tab som følge af lavere arbejdsudbud. Forklaringen på den beskedne effekt på arbejdsudbuddet er, at forsyningssikkerhedsafgiften rammer de laveste indkomster forholdsvis kraftigt. Det skyldes, at det afgiftspligtige energiforbrug ikke vokser så meget, når indkomsten stiger. Derfor er der heller ikke så stor forsyningssikkerhedsafgift forbundet med at arbejde og tjene ekstra.

Det betyder altså, at borgerne ifølge Regeringens opgørelse skal betale 920 mio. kr. mere end nødvendigt i adfærdsvirkninger for at indbringe et nettoprovnu på 2.200 mio. kr., som alternativt kunne være rejst med mindre forvriddende indkomstskatter. En del af adfærdsvirkningen fra afgifterne modsvares dog af lavere PSO-afgifter mv., fordi elforbruget stiger. Det anslås at nedbringe adfærdseffekten til ca. 600 mio.kr.

Endvidere indebærer forslaget en vis gevinst ved at reducere en samfundsøkonomisk for kraftig tilskyndelse til anvendelse af VE. Det kan imidlertid forudsættes, at denne gevinst kan opretholdes ved at opretholde en del af den øgede afgift på VE.

Meget få miljøeffekter

Der er yderst beskedne miljøeffekter af forsyningssikkerhedsafgiften. Der forventes et fald i CO₂-udledningen på ¼ mio. ton. Det skal ses i lyset af en samlet CO₂-udledning på over 52 mio. ton og en forventet manko på 4 mio. ton i forhold til Regeringens mål for udslippet i 2020. Forsyningssikkerhedsafgiften bidrager altså stort set ikke til dette mål.

Det skønnes samtidig, at det samlede energiforbrug vil falde med ca. 1½ pct., svarende til 9,6 PJ. Det dækker over 7,3 PJ mindre fossilt brændsel til fjernvarme og proces, og 13,5 PJ mindre VE-brændsel. Til gengæld vokser forbruget af el fra både fossile og vedvarende energi med 4,7 PJ. Samlet betyder det, at VE-andelen falder⁷. Forsyningssikkerhedsafgiften modvirker således umiddelbart det politiske mål om øget VE-andel, hvilket dog skal ses i sammenhæng med en samfundsøkonomisk for høj tilskyndelse til brug af VE⁸. Det meget store forvriddningstab og de beskedne miljøeffekter betyder, at der er meget store samfundsøkonomiske omkostninger ved at reducere energiforbrug og CO₂-udledning forbundet med forsyningssikkerhedsafgiften. Forvriddningstab svarer illustrativt til 2.400 kr./ton CO₂⁹. Det er særdeles højt sammenholdt med en CO₂-kvotepris på aktuelt godt 30 kr./ton, og at regeringen forventer en kvotepris på 72 kr. frem mod 2020 samt en aktuel CO₂-afgift på 164 kr./ton. Kvotepriisen er et mål for, hvad det samfundsøkonomisk er muligt at reducere CO₂-udledningen til.

Den primære effekt af forsyningssikkerhedsafgiften er som sagt et fald i energiforbruget.

⁶ Adfærdsændringen ved marginale skatteændringer svarer til forvriddningstab. Ved større ændringer er forvriddningstab mindre.

⁷ Det gælder uanset VE-andelen i den ekstra elproduktion. Da VE-andelen er ca. 20 pct., skal det fossile energiforbrug falde med omkring fem gange så mange energienheder som VE, for at VE-andelen ikke stiger.

⁸ Der kan udmærket være samfundsøkonomisk grundlag for at reducere den indirekte støtte til VE - jf. f.eks. Skattekommissionen (2009) - og dermed den samlede VE-andel, men forsyningssikkerhedsafgiften indebærer selv når der tages hensyn til dette ikke en samlet samfundsøkonomisk gevinst, som kan kompensere for den ringere målopfyldelse.

⁹ Såfremt alene en del af afgiften på VE opretholdes, må der dog forventes en lille stigning i CO₂-udledningerne i stedet.

I modsætning til den tidligere regering har den nuværende regering imidlertid ikke et eksplicit mål for udviklingen i det samlede energiforbrug.

Samlet kan det altså konkluderes, at effekterne af forsyningsikkerhedsafgiften er særdeles begrænsede, og at de samfundsøkonomiske omkostninger forbundet med dem er meget høje.

Forsyningsikkerhedsafgiftens primære formål er primært fiskalt. Den indføres for at skabe ekstra indtægter til statskassen. Der er imidlertid som vist ovenfor andre fiskale beskatningsinstrumenter til rådighed, som kan opnå et tilsvarende provenu med lavere samfundsøkonomiske omkostninger og samme fordelingsprofil.

Flydende definition af forsyningsikkerhed

Der eksisterer ikke en klar, operationel energipolitisk definition af, hvad forsyningsikkerhed for energi vil sige eller hvor store gevinster, der skønnes at være ved større forsyningsikkerhed¹⁰. Dermed er det ikke muligt at opstille en cost-benefit analyse af, om omkostningerne står mål med gevinsterne. Det er heller ikke godt gjort, at forsyningsikkerhedsproblemet skulle være særlig stort for så vidt angår energi. Danmark er en lille åben økonomi, som i meget høj grad er afhængig af handel med omverdenen, og som har meget store gevinster ved at deltage i den internationale arbejdsdeling gennem fri handel med andre lande. Ud over øgede omkostninger ved at producere varer og tjenester selv kan mindre handel også øge følsomheden over for forsyningsvigt, fordi et enkelt lands egenproduktion varierer mere end verdensmarkedsproduktionen. Forsyningsikkerhed taler derfor ikke for at afskære sig fra international handel.

Forsyningsikkerhed med energi kan være en berettiget bekymring i lande, som baserer deres energiforsyning på f.eks. gas fra en enkelt stat, der af politiske årsager kan finde på at afbryde forsyningen med kort varsel. Danmark befinder sig dog langt fra i en sådan position.

Op til energiaftalen i 2008 var det væsentligste argument for større forsyningsforsyningsikkerhed, at olie- og gasforekomsterne i verden i høj grad kontrolleres af ikke attraktive og ustabile politiske regimer¹¹ og på sigt ville udtømmes. I mellemtiden er der dog konstateret store skiffergasforekomster. Ved energiaftalen i 2012 blev der atter lagt vægt på lavere afhængighed af fossil energi, men denne gang var det overvejende kulimporten, som blev reduceret ved at omlægge energiproduktion til biomasse. Verdens kendte kulreserver er imidlertid meget store og svarer til 109 års forbrug. De er samtidig spredt over en lang række lande; 44 pct. af de kendte reserver er i OECD-lande, og inden for OECD svarer reserverne til 186 års eget forbrug¹².

I høringsudkastet til lovforslaget for forsyningsikkerhedsafgiften begrundes den øgede afgift på vedvarende energi med, at biomasse på langt sigt kan blive relativt mere knapt, fordi forbruget af VE stiger også i udlandet, og fordi det kan tage tid at reproducere den forbrugte biomasse. Den aktuelle og forventede knaphed er imidlertid allerede afspejlet i de aktuelle og forventede priser på VE og kan derfor ikke begrunde ekstra beskatning. Ifølge skatteteorien skal afgifter, der opkræves for at modvirke markedsfejl,

¹⁰ I "Forsyningsikkerhed i Danmark", Energistyrelsen 2010 p.2. angives følgende definition: "Forsyningsikkerhed kan på energiområdet udtrykkes ved *sandsynligheden for, at der er energitjenester til rådighed til konkurrencedygtige priser, når de efterspørges af forbrugere - uden at Danmark bringes i et uhensigtsmæssigt afhængighedsforhold til andre lande.*"

En politik til sikring af forsyningsikkerheden skal indeholde mekanismer, der sikrer, at de nødvendige energitjenester er til rådighed på vilkår, der bidrager til økonomisk stabilitet og samfundets udvikling generelt, og tager hensyn til økonomien for berørte brugergrupper: husholdninger, erhvervslivet og det offentlige. Indsatsen for at fastholde en høj forsyningsikkerhed skal være robust overfor internationale politiske udfordringer, markeds-mæssige forhold samt klima-, energi- og miljøpolitiske hensyn."

¹¹ F.eks. fremgik det af statsminister Anders Fogh Rasmussens åbningstale 11. juni 2008: "I dag er verdens demokratier i høj grad afhængige af olie og naturgas, som er importeret fra ustabile regimer. Det er enorme summer, som hvert år overføres til lande, som har et tvivlsomt forhold til frihed og menneskerettigheder. Derfor må vi bryde med afhængigheden af olie og naturgas. I det hele taget bør vi sætte det ambitiøse, langsigtede mål at blive helt uafhængige af fossile brændsler som olie, gas og kul. I Danmark har vi taget et vigtigt skridt med den energiaftale, som et bredt flertal i Folketinget står bagved."

¹² Jf. BP: http://www.bp.com/content/dam/bp/excel/Statistical-Review/statistical_review_of_world_energy_2013_workbook.xlsx

svare til eksternaliteter, dvs. omkostninger der bæres af tredjemand og ikke af parterne selv. Øget knaphed vil afspejle sig fuldt ud i de priser, som kraftværker og andre skal betale, og der er derfor ikke samfundsøkonomiske belæg for at pålægge yderligere afgifter. Der eksisterer med andre ord ikke en markedsfejl.

Såfremt der var en markedsfejl knyttet til knaphed på biomasse, ville det i øvrigt tale for at lægge afgift på alle former for biomasse - f.eks. træ til byggeri og fødevarer - og ikke kun brændsler.

Det er ikke altså godtgjort, at særlige forsyningsargumenter taler for forsyningsikkerhedsafgiften (eller andre energipolitiske tiltag).

Bør udskydes til efter eftersyn

- De samfunds- og energiøkonomiske begrundelser for forsyningsikkerhedsafgiften er yderst svage. Der er tale om en afgift med et fiskalt formål, men dette provenu kan rejses med færre samfundsøkonomiske omkostninger med andre redskaber.
- Hertil kommer, at afgiften vil blive administrativt belastende for myndigheder og borgere. EUs forbud mod statsstøtte indebærer, at den skal lægges på alle vedvarende brændsler, herunder også produkter, som kun potentielt kan anvendes som brænde (brædder, flis osv.). Borgerne kan dog få afgiften refunderet, men kun hvis de kan dokumentere anden anvendelse, og kun ved et højt beløb.
- Forsyningsikkerhedsafgiften skærper det eksisterende dilemma i dansk energipolitik ved at øge spænden mellem afgiftsbelastningen af energiintensive og ikke-energiintensive erhverv og husholdninger.
- Afgiften bør som minimum udskydes til efter den analyse af tilskuds- og afgiftssystemet for at sikre "de rette incitamentter til et grønt, omkostningseffektivt og fleksibelt energisystem", som ifølge energiaftalen fra skal foreligge i 2014.
- Provenutabet i den mellemliggende periode kan dækkes ved at nedsætte den grønne check. Forsyningsikkerhedsafgiften og den grønne check har nogenlunde samme fordelingsprofil, men der er væsentlig forskel på de samfundsøkonomiske omkostninger for borgerne.